

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Мельничука Богдана Самійловича щодо
відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої
статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року
№ 1697–VII**

Київ
21 жовтня 2026 року
№ 289-3(II)/2026

Справа № 3-265/2026(526/26)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України
у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович – доповідач,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Мельничука Богдана
Самійловича щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня
2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12)
зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали
справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Мельничук Б.С. звернувся до Конституційного Суду України з
клопотанням (вх. № 18/526 від 24 вересня 2026 року) перевірити на відповідність

Конституції України (конституційність) частину восьму статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до частини восьмої статті 86 Закону „право на пенсію за вислугу років мають особи, які безпосередньо перед зверненням за призначенням такої пенсії працюють в органах прокуратури чи в науково-навчальних закладах Офісу Генерального прокурора, а також особи, звільнені з прокурорських посад органів прокуратури за станом здоров'я, у зв'язку з ліквідацією чи реорганізацією органу прокуратури, в якому особа обіймає посаду, або у зв'язку із скороченням кількості прокурорів, у зв'язку з обранням їх на виборні посади в органах державної влади чи органах місцевого самоврядування. Ветеранам війни, які мають необхідний стаж роботи для призначення пенсії за вислугу років, така пенсія призначається незалежно від того, чи працювали вони в органах прокуратури перед зверненням за призначенням пенсії“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що частина восьма статті 86 Закону не відповідає статтям 3, 8, 21, 22, 24, 28, частині другій статті 38, статтям 46, 55, 58, 64, 68 Конституції України. Він вказує на порушення оспорюваними приписами Закону його прав на соціальний захист, на повагу до його гідності, на рівність громадян у доступі до державної служби, на судовий захист, а також твердить, що ці приписи Закону є дискримінаційними. Мельничук Б.С. також зазначає, що „суд звузив обсяг моїх існуючих прав, шляхом права захищатися судом, позбавив права рівності перед законом, порушивши основні засади судочинства, передбачені ст. 129 Конституції України“.

Обґрунтовуючи свою позицію, Мельничук Б.С. посилається на приписи Конституції України, Закону, законів України, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. У вересні 2021 року Мельничук Б.С. звернувся до суду з позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в Рівненській області (далі – Управління), в якому просив: визнати протиправними рішення та дії Управління, зобов'язати Управління перевести його з пенсії державного службовця на пенсію прокурора за вислугу років з 27 квітня 2021 року, провести перерахунок призначеної пенсії відповідно до статті 86 Закону на підставі довідки про розрахунок заробітної плати, виданої прокуратурою Рівненської області, з виплатою різниці між фактично отриманою пенсією державного службовця та пенсією прокурора за вислугу років.

Рівненський окружний адміністративний суд рішенням від 29 жовтня 2021 року позовні вимоги Мельничука Б.С. задовольнив повністю.

2.2. Восьмий апеляційний адміністративний суд постановою від 20 червня 2022 року задовольнив апеляційну скаргу Управління, рішення суду першої інстанції скасував, у задоволенні позову Мельничука Б.С. відмовив. Суд апеляційної інстанції, зокрема, зазначив: «на час призначення у 2000 році позивачу пенсії за віком на підставі Закону України „Про державну службу“ позивач на підставі статті 50-1 Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII, також мав право на пенсію за Законом України „Про прокуратуру“, але обрав інший вид пенсії»; статтею 86 Закону „передбачено виключення для осіб, звільнених з прокурорських посад органів прокуратури, у зв'язку з обранням їх на виборні посади в органах державної влади чи органах місцевого самоврядування“. Колегія суддів апеляційного суду виснувала, що оскільки Мельничук Б.С. «звільнився з прокурорської посади органів прокуратури у зв'язку з прийняттям не на обрану посаду в органі податкової служби <...> у нього відсутнє право на призначення пенсії відповідно до статті 86 Закону України „Про прокуратуру“».

2.3. Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 9 січня 2023 року відмовила у відкритті касаційного провадження.

2.4. У червні 2026 року Мельничук Б.С. звернувся із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами ухвали Верховного Суду від 9 січня 2023 року. Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 30 червня 2026 року відмовила у відкритті провадження за нововиявленими обставинами за його заявою.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); із дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

3.2. Восьмий апеляційний адміністративний суд у резолютивній частині постанови від 20 червня 2022 року, зокрема, зазначив, що вона „набирає законної сили з дати її прийняття та не підлягає оскарженню в касаційному порядку, крім

випадків, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 328 КАС України“. Мельничук Б.С. звернувся з касаційною скаргою до Верховного Суду, виконавши в такий спосіб нормативну вимогу про вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 9 січня 2023 року відмовила у відкритті касаційного провадження, з урахуванням того, що „оскаржуване судові рішення прийнято у справі незначної складності, а передбачені пунктом 2 частини п'ятої статті 328 КАС України виняткові обставини для перегляду Верховним Судом цієї справи в касаційному порядку скаргником належним чином не обґрунтовані у касаційній скарзі та не підтверджені відповідними доказами“.

Мельничук Б.С. у 2026 році звернувся із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами ухвали Верховного Суду від 9 січня 2023 року, за результатом її розгляду колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 30 червня 2026 року відмовила у відкритті провадження за нововиявленими обставинами.

Із наведеного випливає, що постанова Восьмого апеляційного адміністративного суду від 20 червня 2022 року в розумінні пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ стала остаточним судовим рішенням із дати постановлення Верховним Судом ухвали про відмову у відкритті касаційного провадження від 9 січня 2023 року. Таким чином, перебіг тримісячного строку для звернення з конституційною скаргою розпочався 9 січня 2023 року.

Мельничук Б.С. надіслав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 21 вересня 2026 року, вичерпавши всі національні засоби юридичного захисту, проте поза межами строку, установленого для подання конституційної скарги. Клопотання про поновлення пропущеного строку на її подання не заявив.

3.3. Отже, зважаючи на те, що конституційна скарга Мельничука Б.С. щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої статті 86

Закону подана поза межами строку, встановленого для її подання, не містить клопотання про його поновлення, Мельничук Б.С. не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мельничука Богдана Самійловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**